

סמרכאן

בהפוגה מאמון לחמת שטח כנוי בעיר-רפאים
 קבלת סמוסתמונות טייל במסגרי סמרכנד
 מעתידה אותי אל הסברי המדריכה שתגיע לכאן:
 "הגענו לאתר יחודי מהתקופה הישראלית,
 הארכאולוגים משערים שחיה כאן קהלה סגפנית
 לא רק שהבניה נאו-פלסטינית
 אלא שאין בה דבר המעיד על חיי אישות,
 על סניטציה במבנים, שמוש בחשמל או רהוט!
 סימני הצבע על קירות המבנים אינם מאפיינים שיבה מעליה לרגל
 ובמסגדים לא נמצאה לפלחון אף עדות
 יש מחלקת אם זו הוכחה לטהרה או מיצג ריקנות.
 לא ברור מתי ומדוע העיר ננטשה

אך כעת הסברה הרווחת היא שתושביה הגלו כיון שלא תאמו את האלימות מסביב
 חוקרת אחת טוענת בתקף שאחרים ממנה הסתננו חזרה לישראל, לתל אביב."

אמו"ש (אלון מיכאל שוורצמן)

חייל של המדינה, הגן

חיל של המדינה, הגן
 יאללה, מהגולן אילתה לירדן
 למה ארצה היא ארצה, אם לא עליה עליה להגן?

שוב מחיק משפחתה לאגרוף מלחמתה
 למדת בבית אהבה, למד בשדה הקרב משמעותה

השמע את צעקת דמו של אחיה הנפול בשקט
 מקם את זכרו בין כתנות פסיה, לבשהו כבדקת
 דמעותיה תמלאנה את מימיתה, לא ימלאוה המים, אף על פי כן, שתה
 יריות תמלאנה ארץ ושמים, לא ימלאוהם החיים, סתם, הלחם
 נשקה החזק ביותר - אהבת שלום, חיל, האבק
 השתמש בו וברגע האדם האחרון את כאב אויבה "תשכח"

הביתה כעת במדים חזר כתפיה זקופות, ואמר,
 גא: שמע ישראל, שמעי משפחתי, שמעו כל דוד
 נלחמתי בשבילכם כפי שנלחמתם בשבילי.

שיר לשבע

הפך להמנון חטיבה שבע

ענן אבק עלה עז הרקיע
 ורעד אדמה מהר להר
 משק ברזל את האוויר הבקיע
 כשהשריון חדר אל המדבר

שבע - את פלדה רוגשת
 שבע - סער וסופה
 שבע - את אדם של עשת
 את החטיבה...

פקודות הקרב בקעו מכל צריח
 המרגמות פתחו בהרעמה
 התותחים ירו ברזל מרתיח
 כשהשריון נכנס למלחמה.

שבע - את פלדה רוגשת
 שבע - סער וסופה
 שבע - את אדם של עשת
 את החטיבה...

השמש לא עמדה אז דום ממעל
 היה לה חם בתופת שכזאת
 בתוך מדבר אבק קרבות בו יעל
 זרמו אדם פלדה ולכבות.

שבע - את פלדה רוגשת...

מדבר סיני עתיר קרבות היית
 מצעד אנוש תפילות וחזיון
 אויב אכזר הובס כך ראית
 יזכור לעד את זעם השריון.

שבע - את פלדה רוגשת...

(את הבית האחרון נאלצתי להחליף בפקודת גורודיש
 הבית המקורי שהוחלף היה:)

מדבר סיני עוד יצמחו כפרים בו
 גנים, מטע, שדות, וים חורשות
 וחל"מים וטנקים אם עוברים בו
 תראו אותם עוברים עם מחרשות.